

PUSZTA SÁNDOR VERSEI

Fekete hétfő

REKVIEM EDESANYÁMÉRT

Tulajdonképpen
Most már mindig
Tolmács kéne
Hogy csendbeborult
Őszi szavaim
Lefordítsa
Máségövű zenére

FEKETE HÉTFŐ

1973. július 16.

*annyi se volt
vagy csak annyi tán
lehullt egy levél
hisz annyi maradt a fán*

*annyi se volt
vagy csak annyi még
az is lehullt
mi fönt volt az elébb*

*annyi se volt
vagy csak annyi már
elszállt a madár
elfutott a nyár*

*annyi se volt
vagy csak annyi még
előbb tündökölt
beborult az ég*

*annyi se volt
vagy csak annyi lett
beesteledett
besötétedett*

BETLEHEM

*tudtam egyszer elmégy
itt hagysz mindent
magaddal viszel mindent
de nem sejtettem
hogyan nyitva marad
betehetetlen az
ajtó utánad
tegnap óta
kisebb a hold az égen
kisebb a nap
s minden út elfordul
a temető felé*

ÉGSZ BENNEM

*égsz bennem lángnál konokabban
bárha visszahozhatnám mosolyod
kék szemeid ibolyántúli enyhületét
bár csak körvonalakban
bár csak töredékben*

*lánggal koszorúzottan
jánosbogárnyi villanás
fényerejével*

*miért ne lehetne így
mi tegnap
pár napja
mi harminchat évig így volt*

*most benyitok Hozzád
szobádba
mosolyogsz
most mesélsz
most megköszönöd a virágot
most megáldasz
szent tiszta kezeddal*

*most megidézlek
kilencvenkilencedik reggel
oh jaj
azóta vagy a sirban
ennyiszter téptem le a naptár
egy egy lapját nélkülöd*

*az én Trójám ledült
Ilionom leomlott
beszakadt Pompejim Herkulánomom
a Nap elsötétült
komor fellegek csüngnek
konokul keményszik a láva*

*ki tett fehér botot kezembe
s ki veszi ki
ki szán jaj senki soha többé
születni egyetlenegyszer
meghalni minden percben lehet
örökké*

SEMMI SEM

*tudtam
semmi sem vihet el
semmi sem hozhat vissza
elmentél
semmi sem kezdődik el
semmi sem folytatódik
semmi sem fejeződik be
sötétség térképe ez
léptékhossz egy a végtelenhez
tücskök fekete transistorán mérem
milyen mély az ősz
milyen fekete az idő*

SOHA FEKETÉBB

ki akart engem szentképnek
ha nem Te
gyertyatartónak fénynek
Grálnak
soha feketébb csendet
soha feketébb madarakat
feneketlenebb hallgatást
mi értelme tovább
csak érted tündököltem

MIT CSINÁLJAK

mit csináljak a szavakkal
ha meg se hallok
a betűkkel
ha el sem olvasod
virágaimmal
ha meg se látod
mondogatom verseim becézlek
nem is mosolyogsz
még kezedet sem emeled fel
ők is némák
akár a szemed a szád
valamikor elfértem szíved alatt
mért vagyunk mindketten
oly tehetetlenek
mint letört lepkeszárny

TÁRGYAI

szívem megszakad
a cipőd
ahogy itt áll
az ágyad előtt
nyolcvannyolc évig
mit tett meg e láb
az egyenlítőt
s még felét legalább
kikísérte Őt
Apámat
három lányodat
s járta a temetőt
szívem megszakad
csak állnak
állnak örökké
az ágyad előtt
a világvége előtti
vonulásban
tiszteletedre ők
tisztelegve elvonulnak előtte
a többi cipők

NEM LEHET

nem lehet többé inkognitóm
fölismerhettek
a tegnapi sebhely mellett
mindennap új van

MAGUNKBA MARADTAN

élünk
Bátyámmal
a mindent szétszabdalo mában
szobájában a szobában
tündödünk 'milyen volt'
'hogy szerette'
s kezdődik a kirakós
összerakós
nyúlunk a fehér botért
kezdődik az emlékezés

VÉGÜL MÉGIS

összezsugorodott lekicsinyült világ
emlékek
képek szobád falán
földrészem ennyi küszöbötől asztalig
asztaltól ágyig szekrénytől ablakig
világcella
világmagány
itt voltál itthon
ez volt a hazád
mosolyod tükre képernyője arcaidnak
sóhajod erdője szavaid tanúja
imáid antennája szobád
végső jelenlét
utolsó héjad oltalmad
utolsó lépésed végső szárnycsapás
lélegzeted
emberi éghajlatod
szelíd domesztikált
lakható vitrined Ékszerem
nyolcvannyolc évig kerülgette
a halál
végül mégis rátalált

TE MINDEN

sorsod már emlék
Te Minden
megismételhetetlen
emberi létű
szakadatlan feledés
folyamatos föltámadás

SOHA TÖBBÉ

madarak mélabúja
virágok szomorúsága
gerlicecsontú idő
végetér
a tojáshéj le hull
a napok kitollasodnak
a fészekből kirepülnek
neked nincs
vissza
soha többé

MINT VAGONLAKÓ

*mint vagonlakó
mindennap kisöpröm szívem
emlékeim
de már nem utazom
nem nő a sín s a kerekek
mozdulatlanok*

INICIALEK

*kezdődő iniciaisok
madártó
katedrálisok
földmélyi sugárzás
emléked golfáramai
ahogy
fölmelegítik a csendet*

TIED

*Tied bennem e csend
tied a napok
kedd szerda csütörtök
péntek szombat
miket viszek cipelek
s tied reményem
hogy elérlek
icipici csillag
életem felett*

ORVOSI LELET

*hiányod
égetett
rajtam
égési sebet*

FÜVEKRE HAJLIK A DÉR

*most már onnan bentről
örökké fúj a szél
most már onnan bentről
örökké havazik
most már onnan bentről
örökké megy le a nap
nem törli le senki
a deret szívemről*

Lepkeszárnyon

EMLÉKEZÉSEK (2)

Irta SZILI LEONTIN

Az alig harmincéves, érdekes arcélú, nyúlánk Laczkó tanár úr érdekes jelensége volt a Veres Pálné utcai felsőbb lányiskola tanári karának. Az osztály többsége rajongott érte, sőt szerelmes volt belé, de voltak, akik néha kissé ironikus, de mindenkor igazságos bírálataiért nyeglének tartották, mert a tudásban nem ismert tréfát. Hiába nézett rá irgalmat könyörgő, legmegejtőbb tekintetével egyik legcsinosabb és leggazdagabb osztálytársnónk, nem kegyelmezett: a lesújtó osztályzatot összevont szemöldökkel kérlelhetetlenül bejegyezte a noteszába. Akit érdekelt az irodalom, minden órán kapott tőle valami maradandó felvilágosítást, egyéni és magasrendű véleményt, amin azután elragódhattunk a szünetben. Óráit mindenkor nagy lendülettel vitattuk meg padszomszédommal, aki ugyan hegedűsnek készült, de szenvedélyesen érdekelte az irodalom, s azt hiszem Laczkó tanár úr is, mert bár egyike volt legjobban felkészült tanítványaiknak, látható zavarba jött, ahányszor csak feleleltre szólította. (Imi — Zipernovszky Mária — később tagja lett a külföldön nagy sikereket aratott első magyar női vonósnégyesnek és mint pedagógus kiváló hegedűsöket nevelt a magyar hegedűművészetnek. Könyvet is írt mestere, Hubay Jenő pedagógiai módszeréről. Hubay tanítványa volt a húga, Zipernovszky Fülöpke is, aki már egészen fiatalon lett ünnepezt hegedűművész. Unokanővérük volt Geyer Stefi — szintén Hubay-tanítvány —, akiben egykoron női ideálját látta Bartók Béla. Imi mesélte, hogy Stefi idős korában — svájci látogatásakor — megmutatta neki a hozzá írt,